

fionen. Allerede under 1ste Behandling fremhævede jeg, at der i Motiverne til Proceskommissionens Udkast til Lov om Strafferetspleien Side 23 findes en Udtalelse, der gaar ud paa, at den nuværende Ordning af den kriminelle Retsspleie efter vort System stiller en psykologisk umulig Fordring i Henseende til Forening af de forskellige Virksomheder som Anklager, Forsvarer og Dommer hos Forhørsdommere, og derfor det turde være mig tilladt at nævne en anden Bemærkning, som findes i et andet Udkast fra Proceskommissionen, nemlig Udkast til Lov om Domsmagten med Videre, i Motiverne Side 23, saa gaar Udtalelsen der ud paa, at det vistnok er almindelig anerkendt, at den bestaaende Retssvøndeinstitution ikke har svaret til sin Hensigt. Saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds og hans Foredrag idag — og vi have jo ogsaa tidligere hørt ham udtale sig saaledes —, er han i Grunden en Forsvarer af det nu bestaaende System. Seg og mange Andre, de fleste Andre kan jeg sige, ere dets bestemte Modstandere, og det er derfor ikke underligt, at vore Synspunkter og Betragtninger overfor Spørgsmaal, der berøge sig paa dette Omraade, have Banfælgighed ved at falde sammen. Det er det ærede Medlem bekendt, at saavel den ærede Justitsminister som et Flertal af Udvalget staa paa et andet Standpunkt, og at den Omstændighed, at saadanne Forandringer, som jeg antydede ved Sagens 1ste Behandling, ikke have fundet deres Plads i **U**ndringsforlagene, ikke har sin Grund i, at et Flertal af Udvalget ikke har ønsket at indsatte dem i Lovforslaget, men i den høitærede Justitsministers bestemte Modstand imod, at de fandt deres Plads netop i dette Lovforslag, af Hensyn til at det maatte ønskes saa hurtigt som muligt at staffe Kriminal- og Politiretten den Tilværelse, som den vistnok — det er erkendt fra alle Sider — saa haardt trænger til. Dette Hensyn har ogsaa været bestemmende for mig som i det Hele for Flertallet i Udvalget til ikke at inthævere, at **U**ndringsforslag af den Bestaffenhed kom frem under dette Lovforslag, medens ogsaa den ærede Justitsminister — jeg tror at kunne sige det — angaaende flere af de paatænkte **U**ndringsforslag yttrede, at han ikke vilde finde Anledning til at modsætte sig dem, dersom de kom frem i en særlig Lov. Som sagt, det ærede Medlem fra Fredericia (Smith) staar derfor ikke saa lidt forskjellig fra Udvalgets Flertal i det Hele ved Hensyn til sin Betragtningssaaade overfor disse Forhold, som jeg tror ogsaa at kunne sige, fra den ærede Justitsminister, hvilket Sidste jo foreligger paa saa mange Maader. Seg skal ikke nærmere komme ind paa, at man maaste kunde fortolke dette lille Lovforslag, hvis det bliver Lov med den Bestemmelse, der er Tale om i Underændringsforslaget til Forslaget under Nr. 2 til § 2, saaledes at Forældrene ogsaa

havde Afgang til at overvære den kriminelle Undersøgelse mod deres Børn i Sager, der ikke hidtil ere blevene betragtede som offentlige Politifager. Seg skal ikke komme ind paa, om det maaste kunde fortolkes paa den Maade — selv det ærede Medlem syntes dog, at nære nogen Tvivl i saa Henseende —, men selv om saa var, ved jeg dog ikke, om Altsammen kunde være saa stor. Naar den ærede Justitsminister blandt Andet foruden de Hensyn, som i det Hele fra Inkvisitionsstandpunktet kunde tale for, at Ingen maa være tilstede under Forhøret — hvilket Hensyn jeg ikke skal komme nærmere ind paa —, betonedes, om jeg opfattede ham rigtigt, at der i saa Henseende ikke synes at være Grund til, at gjøre Forskjel paa Kjøbenhavn og det øvrige Land, og det ligesaa lidt i dette Stykke som ellers, vil jeg ikke behøve at erindre om, at selve Loven af 1863 gjælder kun for Kjøbenhavn, og at den indførte Regler for Kjøbenhavn, der ere afvigende fra de Regler, som for de tilsvarende Sager gjælde udenfor Kjøbenhavn. Da man her i Rigsdagen forelagde denne lille Lov, var det netop Hensigten med den, som det udtrykkelig blev udtalt dengang, at prøve sig lidt frem paa den nye Vej, som man paatænkte i det Hele at gaa ind paa, og det er vistnok meget heldigt, at man dertil, netop valgte en saa udmærket Ret, som Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn maa siges at være; men ellers er det jo ogsaa bekendt, at der paa flere andre Omraader findes Lovregler, navnlig paa det processuelle Obebet, som er gjældende for Kjøbenhavn, og som er høist forskjellig fra, hvad der gjælder udenfor Kjøbenhavn. Seg kunde i denne Retning nævne Proceduren for Sø- og Handelsretten, saa derfra tror jeg ikke netop, at der kunde søges en saa stor Grund til at reise Modstand mod det lille Underændringsforslag, netop fordi det er knyttet til en Lov, som paa mange andre Punkter indeholder Regler, som ere særlige for Kjøbenhavn, og som ere forskellige fra, hvad der under lignende Forhold gjælder for det øvrige Land. Naar den meget ærede Ordfører mente, at Flertallet ved **U**ndring Nr. 2 til § 2 og da navnlig ved den Passus der, „at det kan tilstedes disse Forældre eller dem, der træde Barnet i Forældres Sted, at overvære Behandlingen af de nævnte Sager“, gav Forældrene en udbydet Ret mod, hvad de have haft hidtil, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorledes man skulde kunne sige det. Forholdet er jo dog det, at i de Sager, som behandles ved den offentlige Politiret ogsaa for Børns Vedkommende, have Forældrene ligesom det øvrige Publikum hidtil haft Ret til at være tilstede. Nu staar der ganske vist, at denne Ret kan begrænses af Dommeren, ligesaa snart han ved en Kiendelse af særlige Grunde finder sig foranlediget til at bestemme, at Offentligheden i enkelte Sager skal udelukkes. Men der er dog stor Forskjel paa, og det er det,